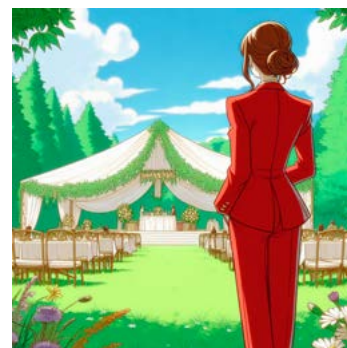

‘Geloof jij in vorige levens?’

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele schrijft altijd over waargebeurde ervaringen in haar praktijk. Dit keer vertelt ze een fictief verhaal over Myrthe, die op een feest Daniël voor de eerste keer ontmoet. Hun ontmoeting blijft niet onopgemerkt. Een hernieuwde kennismaking, als olie op het vuur van wat er in een ander leven gebeurd is...

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER
AFBEELDINGEN: AI

Langzaam word ik wakker. Een paar seconden weet ik niet precies waar ik ben. Ik zie bomen boven me, takken die heen en weer wuiven tegen een felblauwe achtergrond. Dan weet ik het weer. Het feest! De ontmoeting! Zijn ogen! Ik probeer overeind te komen. Ik had hem niet moeten slaan. Die gedachte druk ik meteen weer weg. Mijn chique, maar intussen gekreukte, rode, linnen broekpak is vochtig van de koude grond waarop ik de hele nacht heb gelegen. Eenmaal overeind gekrabbeld knipper ik met mijn ogen. De zon! Hoe laat is het? Half elf 's ochtends? Hoofdpijn. Erge hoofdpijn. Te veel champagne gedronken. Mijn hoofd bonkt, versuft kijk ik om me heen. De witte partytent naast het hotel, gisteren nog gevuld met trouwgasten, is leeg. Enkele witte feestballonnen, vastgemaakt aan dunne touwtjes aan de tent, deinen zachtjes in de wind. Oh ja, Elize trouwde. De plechtigheid in de kerk hield ik vol, maar ik haat bruiloftspartijen. Omdat we elkaars beste vriendinnen zijn en ik getuige was, moest ik wel op haar feest verschijnen. Ik kon moeilijk verstek laten gaan. Ik sta op, wankel. Blote voeten. Waar zijn mijn rode sandalen gebleven? Ik weet nog vaag dat ik woedend wegrende, de feesttent uit en het ernaast gelegen bos in. De locatie van het hotel-restaurant was perfect: op een fraai achttiende-eeuws landgoed. Ik was moe van de lange dag. Aanwezig bij het aankleden van de bruid, getuige bij de plechtigheid in het gemeentehuis, vooraan in de kerkbank tijdens de dienst, checken of de versiering in de partytent op orde was. Had de organisatie wel aan alles gedacht voor het vijfgangen diner? Ik deed het graag voor Elize, maar god... wat haat ik trouwfeesten!

Was ik hem maar nooit opnieuw tegengekomen! Het was *zijn* schuld, dat ik me niet kon beheersen! Moe van de lange bruiloftsdag en het wegrennen, ging ik in het donker tegen de stam van een grote eik aan zitten. Alsof dat bescherming bood. De opkomende maan vond ik niet eens romantisch. Ik huilde alle tranen die ik in me had en daarna vielen mijn ogen dicht. Gewoon in de buitenlucht urenlang geslapen. Ik moet naar mijn hotelkamer, me opfrissen. Ik zet onzekere passen. Mijn hoofd bonkt. Alsof er een stoomtrein doorheen dendert. Guillaume, zijn naam zit in mijn geheugen verankerd. Hij stak zijn hand naar me uit en zei dat hij Daniël heette. Zijn heldergroene ogen hadden dezelfde kleur als vroeger. Ogen zijn de spiegels van de ziel. Hij was het en hij is het. Guillaume is Daniël! Mijn hoofd bonkt een tandje harder. Ik snak naar een kop zwarte koffie. Elize is na het trouwfeest vertrokken, op huwelijksreis met haar kersverse man. Een lieverd. Dat zulke schatten nog bestaan, ze heeft de hoofdprijs gewonnen in het spel. Een hondstrouwe echtgenoot die voor haar door het vuur gaat. Ik gun het haar en wens haar alle geluk van de wereld, maar zelf blijf ik liever vrijgezel. Ik loop mijn hotelkamer binnen en bekijk mezelf in de langwerpige badkamerspiegel. Mijn zorgvuldig ingevlochten kapsel is scheef weggezakt. Mascara uitgelopen, lippenstift vervaagd. Alles behalve charmant. Mijn rode broekpak zit onder de moddervlekken en grassprietjes. Mijn sandalen zijn onvindbaar. Eerst maar eens onder de douche en een jurk aantrekken. En dan... kijken of ik hem kan terugvinden tussen de hotelgasten.

‘Was ik hem maar nooit opnieuw tegengekomen’

Nachtmerries heb ik gehad. Jarenlang dezelfde akelige droom waar *hij* in voorkwam. Te kijk gezet worden ten overstaan van zijn adellijke familie. Ik moest mijn verlovingsring afdoen en teruggeven. Ons eerder aangekondigde huwelijk ging niet door. Iets met erfopvolging en dat ik niet goed genoeg was voor zijn familie. Te gewoontjes. Dezelfde mosgroene ogen, dezelfde gestalte. Zijn energie herken ik uit duizenden. Helaas is hij nog net zo arrogant als de vorige keer dat we samen waren. In mijn dromen zag ik af en toe de schitterende verlovingsring die hij me aan de vinger schoof. Een erfstuk waar zijn familie trots op was. Een geelgouden ring met een hartvormige groene steen, in een zetting van kleine diamantjes. Wat was ik blij geweest, dat hij voor mij koos. Ik hield van hem. De pijn, die kwam later. Tijdens het kerstdiner met zijn familie. Een diner in ouderwetse stijl. Dienbladen, dienstmeisjes in het zwart met witte strikshorten voor, kristallen glazen op tafel, porseleinen borden, zilveren bestek. Ik hoor nóg het heldere geluid van een tik tegen een wijnglas. Pling! De vader van mijn geliefde vroeg om een ogenblik stilte. Hij keek me ernstig aan en hield zijn hand gebiedend naar me op. ‘Geef de familiering terug, die is niet langer voor jou bestemd. Mijn zoon moet iemand anders huwen.’ Het gezellige geroezemoes verstomde. Ik was de meest verblufte van allemaal. Ik kon niet geloven dat Guillaume zijn vader niet durfde tegen te spreken. Huilend droop ik af. De rest van dat voorbije leven voelde ik me diepongelukkig.

Ik kijk naar mijn handen. Nu bezit ik één gouden ring, zelf gekocht voor mijn 21e verjaardag. Trouwen met jezelf is in, trouw zijn aan jezelf ook. Met een wijsvinger strijk ik over de heldergroene edelsteen in hartvorm, een mosa-gaat. Rondom vlijmscherpe diamantjes. Toch eens bij een juwelier de zetting na laten kijken voordat er een steentje uitvalt. Ik zie een donkerbruin vlekje op de lichtgroene steen. Opgedroogd bloed? In een flits zie ik mezelf staan in de witte feesttent tussen vertrekkende gasten. Het trouwfeest liep ten einde, Elize was al weg. Ik liep Daniël tegen het lijf. Herkende onmiddellijk zijn zielsenergie, zijn doordringende blik. Hij knipoogde naar me en zei: “Ken ik je niet ergens van?” Voordat ik antwoord kon geven, reageerde ik instinctief. Woedend balde ik mijn beringde hand tot een vuist en beukte hem in het gezicht. “Hoe kon je, zelfingenomen kwal. Me voor schut zetten tijdens dat kerstdiner!” Zijn groene ogen werden zo groot als scho-teltjes. Verbazing, onbegrip. Hij greep naar zijn bebloede wang en deed een stap achteruit. Ik hoorde hoe het geroezemoes om ons heen stilviel en ik probeerde me zo waardig mogelijk om te draaien. Die ene kerst liep ik huilend weg, nu hield ik mijn tranen in en zette ik het op een rennen. Ik moest weg, naar buiten!

Wat heb ik gedaan? Elize’s feest verpest? De aandacht hoort uit te gaan naar de bruid, niet naar een boze vriendin.

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing, www.vorigelevens.nl

‘Geef de familiering terug, die is niet langer voor jou bestemd’

din die overduidelijk een glas te veel heeft gedronken en zonder aanleiding één van de gasten in het gezicht mept. Ik moet Elize vertellen hoe het zit, zodra ze terug is van haar huwelijksreis. Dat een man op haar feest uitdagend naar me keek. Een man die ik kende, herkende, op zielsniveau. Een hernieuwde ontmoeting, als olie op het vuur van wat er in een ander leven gebeurd was. Dezelfde manier van doen, van kijken, van flirten... In één keer kwamen weggezakte herinneringen omhoog. Ik had hem kunnen uitleggen waarom hij al jaren in mijn dromen voorkomt. Hoe het ooit zat, tussen hem en mij. Hem zomaar een vuistslag geven was niet de vergelding waar je wat aan hebt of op zit te wachten. Ik sloeg terug, wilde hem net zoveel pijn doen als hij mij had gedaan. Ik kende hem, herkende hem. Hij mij nog niet. Gisterenavond rende ik van hem weg, ooit liet hij mij staan. Het wordt tijd voor een confrontatie. Uitspreken hoe en wat er precies tussen ons gebeurd is. Ons samen misschien een nieuwe kans geven. Praten is een eerste stap.

Ik kleed me om in een geelgroene bloemenjurk met een lage hals. Te veel gedronken champagne zorgt ervoor dat ik me dorstig voel; ik maak een kop koffie met het apparaat dat naast mijn opengeslagen koffer op een tafel staat. Het gedreun in mijn hoofd neemt af. Ik stap de hotelkamer uit, op naar de brunch voor bruiloftsgasten die zijn blijven slapen in dit hotel. Aan één van de obers vraag ik naar de gast die gisteren een mep heeft gekregen. Zijn wenkbrauwen gaan spottend omhoog als hij me herkent. “Ja”, zeg ik, “dat was ik. Sorry. Te veel gedronken.” “De man die u bedoelt, zit daar”, gebaart hij. Ik haal diep adem en loop die kant uit. Als Daniël me ziet komen aanlopen, kijkt hij me kil en afstandelijk aan. Ik voel mijn hart bonken in plaats van mijn hoofd. Dezelfde magische aantrekkingskracht als vroeger. Alsof tijd niet verstreken is. Twee zielen, één gedachte. Dapper begin ik: “Hoi, ik ben Myrthe. Het spijt me vreselijk van die klap gisterenavond. Kunnen we onze ontmoeting overdoen? Geloof jij in vorige levens?” •